

Reflecția de luni - 2

IUBIRE PENTRU TOT ȘI PENTRU TOȚI

Există un mare plan divin care se desfășoară în univers - nu numai în lumea timpului, a spațiului și a materiei care ne este atât de familiară, ci mai ales în lumile, dimensiunile și sferile care există dincolo de imaginația noastră.

Abia dacă suntem conștienți de faptul că omul este în esență o ființă spirituală care este legată de lumea divină. Cu toate acestea, noi nu suntem doar ființe duale, ci constituim o trinitate vie și dinamică datorită sufletului nostru. Noul suflet, Celălalt din noi, este un intermediar între figura trupească și figura spirituală.

Natura și misiunea sufletului este de a aduce unicitatea și diversitatea în echilibru constant una cu cealaltă, de a conecta cerescul cu pământescul, de a construi o punte între cer și pământ. Cu toate acestea, legarea puterii spirituale sfinte cu o personalitate pământească mai degrabă încăpățânată și inconștientă nu este cu siguranță o sarcină simplă. Dar, datorită acestui proces dinamic, Celălalt din noi se poate dezvolta.

Ființa umană exterioară care este cu adevărat în căutarea vieții va fi gata în mod spontan să se orienteze către învățăturile pure ale sufletului, să devină un discipol al sufletului. În școlile de mistere, nu numai elevul, ci și sufletul este învățat și susținut pentru a permite în mod conștient ca trupul, sufletul și spiritul să fie forjate într-o unitate.

Acest proces este scopul umanității; în acest scop a fost creată o ființă umană materială care poate îndeplini sarcina de a primi, purta și propaga revărsarea Spiritului Sfânt prin intermediul sufletului.

Tradițiile spirituale ne învață despre creația care a apărut din dorința Celui Necunoscut de a se cunoaște pe Sine. În diferite tradiții gnostice se învață că nouă ierarhii de ființe spirituale - numite și oștiri de îngeri - colaborează cu iubire la executarea planului divin de creație în universul nostru. Există un tratat al lui Dionisie care menționează aceste ierarhii cerești după numele lor: Serafimi, Heruvimi, Tronuri, Puteri, Stăpâniri, Autorități, Principate, Arhangheli și Îngeri.

Scriitori spirituali precum Rudolf Steiner și Max Heindel au învățat că omenirea este chemată să fie cea de-a zecea ierarhie spirituală și, prin urmare, să coopereze în mod conștient și cu mare bucurie la revelarea slavei lui Dumnezeu.

O mică parte a umanității participă deja la această a zecea ierarhie: sunt așa-numitele ființe umane spirit-suflet. Ele au îndeplinit misiunea creștină de a construi un trup nemuritor de înviere în microcosmosul lor printr-o cale de purificare.

Corpul uman muritor nu este capabil să primească în mod direct înalta putere a Spiritului Sfânt, căci ar arde la prima atingere. Prin urmare, este necesar să se obțină un nou corp de înaltă puritate care să poată tolera forțele spiritului.

O școală de mistere ghidează și sprijină procesul delicat și extrem de spiritual de construire a corpului sufletesc. Acest corp nou este alcătuit din substanță astrală și este construit dintr-un nucleu.

Acest nucleu-spirit se găsește în regiunea inimii umane. O ființă umană este, prin urmare, un element esențial în executarea planului divin de creație. Numai o ființă umană poate construi o legătură vie între lumea materială și lumea cu adevărat spirituală - o punte între pământ și cer.

Esența sufletului este unitatea, libertatea și iubirea. În mod fundamental, totul este conectat cu totul și există o unitate perfectă în toate domeniile materiei și spiritului. Doar conștiința umană întunecată, antrenată în autoconservare, este cea care nu percepe această unitate și intră în luptă.

Interacțiunea reciprocă și influența imediată a tuturor lucrurilor asupra tuturor lucrurilor este confirmată prin observații științifice, impunând astfel o mare responsabilitate celor care conștientizează această unitate.

Când vine vorba despre aplicarea unei astfel de vieți de unitate în viața de zi cu zi, experimentăm că adesea eșuăm fără speranță. Dar, oricât de imperfecti ne-am simți, oricât de disperați am fi atunci când constatăm că facem de obicei ceea ce nu dorim cu adevărat să facem, ne putem orienta întotdeauna către suflet, către mediator. În povestea aparent simplă din capitolul 34 al Evangheliei celor Doisprezece Apostoli, ni se întinde o mână de ajutor.

Iisus ajunge la un smochin mare și rămâne acolo câteva zile, învățând pe oricine vine la el. Maria Magdalena și alte câteva femei îi aduc mâncare. Iisus este bun cu păsările care vin la el, iar când pleacă, le binecuvântează pe femeile care au avut grijă de el și smochinul care i-a dat fructe și l-a adăpostit de căldură. După aceea, smochinul a început să crească enorm, să înflorească și să dea roade.

Putem recunoaște în această poveste esența unei școli de mistere. Smochinul este un simbol străvechi al inițierii. Iisus simbolizează ființa umană spirit-suflet care a acceptat sarcina de a-i iniția în Mistere pe toți acei oameni care se fac apți pentru aceasta, adică pe toți cei în care s-a trezit nucleul spiritual. Toți cei care caută cu adevărat vor fi, prin urmare, întotdeauna învățați și sprijiniți.

Nicio ființă umană nu este capabilă să judece dacă este pregătită pentru această sarcină interioară. Maturitatea pentru această sarcină este testată în

mod invizibil, dar după test, o astfel de ființă umană matură este inevitabil ghidată pe o cale specială a vieții, calea inițierii. O astfel de cale apare aparent în viața ta „din senin”, te împiedici în ea.

Elevii în mistere, în care unele aspecte ale noului suflet s-au dezvoltat deja - simbolizate de femeile din această poveste, căci sufletul este considerat feminin - ajută la asigurarea faptului că această învățătură poate avea loc. Maria Magdalena este și ea implicată.

Maria aceasta era din cetatea Magdala, în Galileea. Ea era o mare păcătoasă și îi seduse pe mulți prin frumusețea și farmecul ei. Ea a venit la Iisus noaptea și și-a mărturisit păcatele, iar El, întinzând mâna, a vindecat-o și a scos din ea șapte demoni...

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 10: 2

Galileea înseamnă „întoarcere, răsturnare”, iar vindecarea de „cei șapte demoni” de către Iisus cel interior poate avea loc doar atunci când există o orientare spre suflet - o orientare suficient de puternică pentru a putea renunța la toate acele aspecte atrăgătoare și frumoase ale persoanei exterioare.

Cuvântul diavol provine din grecescul 'diabolos', care înseamnă acuzator, adversar. Prin urmare, cei șapte demoni sau diavoli simbolizează forțele opuse în mod natural în personalitatea umană, septuplă, figura septuplă sufletească, figura septuplă spirituală.

Nicio ființă umană, oricât de mult s-ar strădui, nu se poate curăța de sine. Este nevoie de o putere superioară pentru a realiza acest proces. De aceea, ar trebui să vă îndreptați întotdeauna atenția înapoi spre însoțitorul vostru interior. O persoană din Galileea - o ființă umană care s-a întors - încearcă să accepte pe cât posibil ajutorul puterii de curățare septuplă, așa cum Hercule a deviat fluxul de apă pentru a curăța grajdurile Augean.

Pas cu pas, curățarea continuă, în timp ce, încet, dar sigur, noul corp ia formă în ființa umană. Iisus compară acest proces cu un proces în care o sămânță minusculă, simbolizând scânteia spiritului din inima și centrul microcosmosului, crește într-un copac puternic:

Împărăția Cerurilor se aseamănă cu o sămânță, mică între semințe, pe care un om o ia și o sădește pe câmpul său; dar, când crește, devine un copac mare care își trimite ramurile în jur, care din nou, ieșind în jos în pământ, prinde rădăcini ce cresc în sus până când câmpul este acoperit de copac, astfel încât păsările cerului vin și se adăpostesc în ramurile lui, iar făpturile pământului își găsesc adăpost sub el.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 39: 2

Copacul care este bine înrădăcinat în pământ și își întinde coroana spre cer este un simbol important în multe tradiții spirituale. În Kabbala, școala de mistere din cadrul iudaismului, există așa-numitul Arbore al Vieții. Acesta este un model abstract format din zece cercuri care sunt conectate între ele în așa fel încât arată ca un copac. Cele zece cercuri reprezintă anumite calități sau attribute și sunt numite Sephiroți.

În Kabbala, dar și în alte tradiții, se învață că structura interioară a tuturor lucrurilor este înzecită.

Dacă ceva se manifestă, atunci acea manifestare este întotdeauna septuplă, deoarece cei trei Sephiroți superiori ai arborelui vieții nu se manifestă niciodată, ci rămân întotdeauna pur spirituali. În *Evanghelia celor Doisprezece Apostoli*, numărul șapte este folosit destul de frecvent. Cele șapte calități menționate sunt uneori asociate cu șapte planete, cu cele șapte culori ale curcubeului, cu cele șapte note ale octavei, cu cele șapte chakre sau centre de putere ale personalității și cu cele șapte raze ale celor Șapte Spirite.

Autorul Max Heindel distinge șapte planuri cosmice, afirmând că omenirea trăiește într-o secțiune separată în cadrul celui de-al șaptelea dintre aceste planuri cosmice. În cadrul universului individual al ființei umane, microcosmosul, există de asemenea șapte zone, dintre care cea de-a șaptea este singura care a fost activată.

Autorul Jan van Rijckenborgh afirmă că scânteia divină din centrul microcosmosului uman este, de asemenea, septuplă. Din această scânteie poate lua naștere o septuplă figură spirituală, ca rezultat al cooperării dintre

personalitatea septuplă și septupla figură sufletească. Toate acestea sunt posibile doar datorită activității Spiritului Septuplu, Spiritului Sfânt.

Toate acestea pot părea foarte abstracte și poate că așa este pentru că este practic imposibil să îți faci o imagine clară și precisă a acestor lucruri imediat ce auzi sau citești despre ele pentru prima dată. Cu toate acestea, ne spun ceva despre măreția planului divin care stă la baza lumii noastre vizibile.

Un aspect al Curățeniei Septuple este acela că vălurile sunt ridicate din conștiință și învățăm să vedem totul și pe toată lumea ca pe o manifestare a divinului, chiar și cu toate imperfecțiunile lor. Aceasta este cea mai înaltă formă de respect.

Cuvântul respect este format din cuvintele latine „re” și „spectare” și înseamnă literalmente „a privi din nou”. Semnificația sa mai profundă este aceea de a trăi iubirea pentru divinul care este prezent în tot și în toți, cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată mintea noastră.

Dacă vedem un copac ca pe o manifestare a divinului, ajutăm copacul să reflecte mai bine arhetipul 'copac'. Iar când vedem o ființă umană ca o expresie a omului ceresc, atunci îl ajutăm pe omul ceresc să se reflecte din ce în ce mai mult în acea persoană. Putem șterge iluzia separării prin gândirea, simțirea și acțiunea conștientă din unitate.

Încheiem această reflecție cu parabola peștilor din capitolul 57 din *Evanghelia celor Doisprezece Apostoli*:

Niște oameni cu mintea îndoielnică au venit la Iisus și i-au spus: „Tu ne spui că viața și ființa noastră vin de la Dumnezeu, dar noi nu l-am văzut niciodată pe Dumnezeu și nu știm de niciun Dumnezeu. Poți să ne arăți pe cel pe care îl numești Tatăl-Mamă, Dumnezeul cel Unul? Noi nu știm dacă există un Dumnezeu”.

Iisus le-a răspuns: „Ascultați pilda aceasta a peștilor. Peștii dintr-un anumit râu se sfătuiau între ei, spunând: Ei ne spun că viața și ființa noastră vine din apă, dar noi nu am văzut niciodată apă; nu știm ce este apa. Atunci unii dintre ei, mai înțelepți decât ceilalți, au spus: Am auzit că în mare locuiește

un Pește înțelept și învățat, care cunoaște toate lucrurile. Să mergem la el și să-l rugăm să ne arate ce este apa”.

Așa că mai mulți dintre ei au pornit în căutarea acestui mare și înțelept Pește. Și au ajuns în cele din urmă la marea în care locuia Peștele cel înțelept și l-au întrebat.

Când i-a auzit, el le-a zis: O, Pești nebuni care nu vă gândiți! Înțelepți sunteți voi, cei puțini, care căutați. În apă trăiți, vă mișcați și aveți ființa voastră; din apă ați venit, în apă vă întoarceți. Voi trăiți în apă, dar nu știți acest lucru.

La fel, voi trăiți în Dumnezeu, și totuși îmi cereți: arată-ni-l pe Dumnezeu. Dumnezeu este în toate lucrurile și toate lucrurile sunt în Dumnezeu”.

Evanghelia celor Doisprezece Apostoli 57: 7-10